

Santa Pau - Cervaro

crònica

Així, a boca de canó, goso dir que la intervenció artística en el terme municipal de Santa Pau (Garrotxa) és una de les més belles i subtils actuacions que hom pot contemplar en el nostre país. Ho és pel respecte absolut a una vila amb moltíssims anys d'història. Ho és, així mateix, pel respecte gairebé místic pel paisatge circumdant. I ho ha estat pels altíssims graus de convivència que l'esdeveniment ha produït entre artistes, vilatans, forces socials i polítiques. Pràcticament no se'n pot contar cap d'error.

La magnificència de la vila vella, dels volcans i de la fageda d'en Jordà manaven. Per tant, les propostes artístiques a realitzar no podien extralimitar-se ni amagar el que els de Santa Pau consideren un privilegi. I els setze resultats, per separat i en conjunt, s'inclouen, ja, en els atractius d'aquesta Santa Pau envejable.

L'únic canvi amb els artistes que treballaren a Cervaro és l'absència de Lucia Zecchin substituïda per Maria Cristina Fioretti.

Rosella Restante, Santiago Planella, Antonio Selvaggi i

Roberto Nottoli optaren per intervenir en l'espai obert, en el paisatge garrotxí. La resta dels artistes, en el nucli urbà històric de Santa Pau. Només una condició —òbvia— marcava la pauta: no era permès instal·lar res a la plaça Major porxada.

Rosella Restante ha posat una planxa de ferro (3 x 2 metres) plegada mecànicament i emballestada en un talús de greda grisa a l'entrada de la fageda d'en Jordà. Aquesta peça amb el rovell anirà prenent tons que agermanaran, amb el pas de les estacions, la fageda i l'elegància de la forma escultòrica.

Santiago Planella ha construït un arbre a prop d'un càmping. Aquesta proposta de concepte difícil i gairebé irrisori en un paisatge ubèrrim s'adiu perfectament amb la petita ciutat que en èpoques d'estiu és un càmping. Erigit amb tubs de canalera plàstica, en un terraplèrm, i amb heura sembrada a la soca; aquest arbre remet al futur, al món del desarrelament.

Antonio Selvaggi situa en un paratge paradigmàtic, a l'explanada on els de Santa Pau fan l'aplec anual, quatre cames

Tots els participants a la Trobada de Santa Pau.

fetes en ciment que corresponen a les cames d'una parella. La primera conclusió és que estem davant d'una escultura anyal i la segona és l'homenatge tàcit als qui, sotjant aquest paisatge, s'aparellaren en el decurs dels anys, per tant, a la vida.

Roberto Nottoli persevera en les seves construccions formulades des de la ironia. En aquest cas una mena de «cavallets» de fira empeltats de barraca de tir arran de la carretera d'Olot a Santa Pau. Els conills retallats en fusta porten dibuixats dianes. L'obra, per tant, es mofa de la cacera en aquest món en què no és més que un esport, un passatemps.

Les altres dotze peces ocupen espais urbans:

Fausto Roma, en un mirador al nucli antic, fa una construcció piramidal per superposició de cabirons de fusta pintada de negre, a l'extrem superior s'acaba amb una petita piràmide de vidre amb il·luminació interna. És la peça més monumental de les dotze, tant per la situació com pel concepte que al·ludeix a la bellesa de l'indret.

Maria Cristina Fioretti fixa una gran quantitat de llesques de tronc al mur d'un jardí. Damunt la fusta pinta diferents elements constructius, heràldics o ornamentals extrets de les façanes de la vila. La peça, d'una llargada considerable (20 metres), acobla natura i història en harmònica lleugeresa.

Davant del castell de Santa Pau, Lluís Bruguera transposa la seva pintura dicotòmica i misteriosa en dues taules. Els elements els obté d'una antiga fàbrica de taps. Dos universos tancats i impenetrables, perillosos; prop d'ells, dues cadires de ferro que conviden a la reflexió sobre els mecanismes eterns.

Sota la porxada de la plaça Major, Giuliano Giuliani aporta una peça composta de dos blocs de pedra de Banyoles. Ambdós

còncaus, o sigui receptacles. (Anècdota: la peça, poc abans de la seva disposició en el lloc final, patí un accident fortuït que l'esmicolà de manera que no hi hagué temps per recompondre-la adequadament).

Anna Manel·la transporta a les

tres dimensions els temes habituals de la seva pintura. És a dir: una figura, una nena, estintolada a la paret, en actitud d'enuig, de por. És una figura que destaca del mur petri del castell i que en la seva fràgil presència provoca la tendresa de l'espectador.

Pep Camps instal·la un trapezi d'acer inoxidable sustentat entre dues parets mitjançant cable d'acer. És una peça gairebé etèria que té dos punts de vista ben diferents. Per una banda, a prop de l'espectador hi ha el trapezi circenc com a metàfora de les anades i vingudes de la vida. De l'altra, des de l'Ajuntament, el petit tram d'acer inoxidable admet la comparació amb una joia, amb una agulla de pit.

Narcís Gironell excava en un terraplè un cub que envolta d'herba artificial que emmarca amb ferro. A l'interior del cub, i protegit per una làmina de vidre, introdueix una lletera i unes fotografies *polaroid* de vaques. La seva lectura immediata ens porta al record de costums ancestrals recentment morts.

Giuseppe Belli emplaça en l'intradós del portal de mar de Santa Pau un teixit adomassat i emminentment decoratiu. La seva presència indueix l'espectador a contraposar la monotonia de l'espai monocolor de la vila vella amb els colors sedosos del teixit.

Franco Marroco, en un recòndit espai urbà dominat pels verd líquenics, situa una escultura vertical, en planxa de ferro pintada de negre, fent referència a una fornícula de la base de la qual, en terra volcànica rubiginosa, neix un filament vibràtil. La peça homenatja l'origen de Santa Pau.

Quim Corominas delimita amb un escaire de grans dimensions i pintat de blauet, el mur de pedra rònc d'una construcció de la vila vella. Damunt del catet curt hi disposa un bol que recull les aigües pluvials. En el mur, i tallades en

fusta, les lletres formen un mot: ofrena. Al fons, les muntanyes de Finestres. És una actuació de gran simplicitat i eficàcia.

Vincenzo Ludovici aporta, extramurs, una escultura ortogonal, el centre de la qual té un buit cúbic. Sembla la fornícula que haurà d'acollir la marededéu que apareix en un buit del mur proper. La peça aborda el món religiós i llegendari que constitueix el nucli central de la cultura popular.

Ester Baulida emmotlla les seves mans en actitud d'invocació i les buida, cinc cops, en bronze. La seva finalitat és situar-les al riu, al mur de l'església, a la font, a la muralla i enterrades a terra. És una peça en què l'artista i el seu esperit manifesten, en un esplèndid acte d'amor, la fascinació pels elements ancestrals. La intervenció artística a Santa Pau es complementa amb una exposició de dues peces per artista que s'exposà a la Carbonera d'Olot.

Per unanimitat del jurat, i vistes les setze peces, s'acordà donar el Premi de la Diputació a tots els artistes. Per la qual cosa, la placa quedava en poder de l'Ajuntament com a símbol del poble que «inspirà» aquesta trobada. Caldria, en aquesta ressenya d'urgència, en espera de l'edició del catàleg, donar les gràcies als qui amb el seu esforç i consell han ajudat a l'èxit d'aquesta trobada d'artistes. En primer lloc, a l'alcalde, Ramon Canadell; també a la Colla de Santa Pau; als crítics italians Nicola Carrino i Massimo di Stefano, i a Luigi Fiorletta.

SEBASTIÀ GODAY

TROBADA DE JOVES ARTISTES